Dimarts 16 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 12,46-50): En aquell temps, mentre Jesús estava encara parlant a les multituds, que la seva mare i els seus germans eren fora tractant de parlar amb ell. I un digué: «Mira que la teva mare i els teus germans són fora, tractant de parlar amb tu». Però ell, responent, digué al qui li parlava: «Qui és la meva mare i qui són els meus germans?». I estenent la seva mà sobre els seus deixebles, digué: «Mireu la meva mare i els meus germans. Perquè tot el qui faci la voluntat del meu Pare que està en els cels, ell és germà meu i germana i mare».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui faci la voluntat del meu Pare que està en els cels, ell és (...) la meva mare»

P. Pere SUÑER i Puig SJ
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli se'ns presenta, de bell antuvi, sorprenent: «Qui és la meva mare?» (Mt 12,48), es pregunta Jesús. Sembla que el Senyor tingui una actitud despectiva vers Maria. No és així. El que Jesús vol deixar clar aquí és que als seus ulls —ulls de Déu!— el valor decisiu de la persona no rau en fets de la carn i la sang, sinó en la disposició espiritual d'acolliment de la voluntat de Déu: «I estenent la seva mà sobre els seus deixebles, digué: 'Mireu la meva mare i els meus germans. Perquè tot el qui faci la voluntat del meu Pare que està en els cels, ell és germà meu i germana i mare'» (Mt 12,49-50). En aquell moment, la voluntat de Déu era que Ell evangelitzés els qui l'escoltaven i que aquests l'escoltessin. Això passava pel davant de qualsevol altre valor, per entranyable que fos. Per tal de fer la voluntat del Pare, Jesucrist havia deixat Maria i ara estava predicant lluny de casa.

Però, ¿qui ha estat més disposat a fer la voluntat de Déu que Maria? «Vet aquí l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38). Per això, sant Agustí diu que Maria, primer va acollir la paraula de Déu en l'esperit per l'obediència, i només després la va concebre en el seu si per l'Encarnació.

Amb altres paraules: Déu ens estima a la mesura de la nostra santedat. Maria és santíssima i, per tant, és estimadíssima. Ara bé, ser sants no és la causa de què Déu ens estimi. Al revés: perquè Ell ens estima, ens fa sants. El primer en estimar sempre és el Senyor (cf. 1Jn 4,10). Maria ens ho ensenya en dir: «[Ell] ha mirat la humilitat de la seva serventa» (Lc 1,48). Als ulls de Déu som petits; però Ell vol engrandir-nos, santificar-nos.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Qualsevol cosa que em doni la mà del meu Senyor l'acceptaré amb alegria, submissió i amor. La teva santa voluntat és la meva quietud. En ella hi rau tota la meva santedat, i tota la meva salvació eterna, ja que complir la voluntat de Déu és la glòria més gran» (Santa Faustina Kowalska)

- «Hem d'aprendre a confiar més en la divina Providència, i demanar-li a Déu la força per sortir de nosaltres mateixos i adequar la nostra voluntat a la seva» (Benet XVI)

- «Esdevenir deixeble de Jesús és acceptar la invitació de pertànyer a la família de Déu, de viure en conformitat amb la seva manera de viure: 'Aquell qui faci la voluntat del meu Pare del cel, aquest m'és germà i germana i mare' (Mt 12,49) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.233)